

โครงสร้างพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ เพื่ออนาคตประเทศไทย

เอกสารประกอบการประชุมประจำปี 2560 ของ สศช.

เรื่อง “จับเคลื่อนแผนฯ 12 สู่ออนาคตประเทศไทย”

วันจันทร์ที่ 3 กรกฎาคม 2560

ณ ห้องแกรนด์โดมอนด์บอลรูม ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพ็ค เมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี

จัดโดย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ เพื่ออนาคตประเทศไทย

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน เพิ่มศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการเตรียมความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจและสังคมให้มีความเข้มแข็ง เอื้ออำนวยต่อการบรรลุวัตถุประสงค์การพัฒนาในทุกๆ ด้านของประเทศ ทั้งนี้จากการดำเนินการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของแต่ละประเทศของสถาบันนานาชาติ The World Economic Forum (WEF) ทั้งในภาพรวมและรายปัจจัยตัวชี้วัดของการพัฒนาโดยมีระบบโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์เป็นหนึ่งในปัจจัยตัวชี้วัดดังกล่าว ในปี 2560 WEF ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมของประเทศไทยเป็นอันดับที่ 34 จาก 138 ประเทศ ลดลงจากอันดับที่ 32 ในปี 2559 ขณะที่อันดับคุณภาพด้านโครงสร้างพื้นฐานลดลงจากอันดับที่ 44 มาเป็นอันดับที่ 49 ในปี 2560 ทั้งนี้เนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยยังมีปัญหาเชิงปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งขาดการบริหารจัดการการให้บริการที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ดังนั้น ทิศทางการขับเคลื่อนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 จะมุ่งเน้นการขยายขีดความสามารถและพัฒนาคุณภาพการให้บริการ เพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองและพื้นที่เศรษฐกิจหลัก สนับสนุนให้เกิดความเชื่อมโยงกับอนุภูมิภาคและภูมิภาคอย่างเป็นระบบ ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตของทุกกลุ่มในสังคม สร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการพื้นฐาน และพัฒนาระบบการบริหารจัดการและการกำกับดูแลให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล เพื่อยกระดับประเทศไทยสู่อนาคตการเป็นประเทศที่มีรายได้สูง (High Income Country) สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) พร้อมสนับสนุนการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย 4.0

การพัฒนาด้านขนส่ง

และทางน้ำ ยกระดับระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมือง เพิ่มขีดความสามารถขนส่งทางอากาศ รวมไปถึงพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกิดจากการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยมีเป้าหมายว่าภายในปี 2564 ประเทศไทยจะมี (1) ต้นทุนค่าขนส่งสินค้าต่ำกว่าร้อยละ 7 ของ GDP (2) สัดส่วนการขนส่งสินค้าทางรางและทางน้ำต่อการขนส่งสินค้าทั้งหมดภายในประเทศ สูงขึ้นจากร้อยละ 1.4 เป็นร้อยละ 4 และจากร้อยละ 12 เป็นร้อยละ 15 ตามลำดับ (3) สัดส่วนผู้ใช้งานระบบขนส่งสาธารณะต่อปริมาณการเดินทางในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล สูงขึ้นจากร้อยละ 5 เป็นร้อยละ 30 และ (4) ความสามารถในการรองรับผู้โดยสารของท่าอากาศยานในกรุงเทพฯ และในภูมิภาค เพิ่มขึ้นเป็น 120 ล้านคนต่อปี และ 55 ล้านคนต่อปีตามลำดับ

สำหรับแนวทางการพัฒนาระบบขนส่งที่สำคัญในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 โดยสรุปดังนี้

(1) ระบบขนส่งทางราง

พัฒนารถไฟขนาดทาง 1 เมตร ให้เป็นโครงข่ายการเดินทางและขนส่งสินค้าหลักของประเทศ โดยการก่อสร้างทางคู่ในรัศมี 500 กิโลเมตรจากกรุงเทพฯ และพัฒนารถไฟสายใหม่เชื่อมโยงประเทศในภูมิภาคอาเซียน รวมทั้งพัฒนาระบบรถไฟความเร็วสูงขนาดทาง 1.435 เมตร เพื่อกระจายความเจริญจากกรุงเทพฯ ไปยังเมืองหลักในภูมิภาค

(2) ระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมือง

โดยการพัฒนาระบบขนส่งสาธารณะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และอยู่บนหลักการออกแบบเพื่อทุกคน พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองและพื้นที่รอบสถานี เพื่อเพิ่มสัดส่วนการเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะและการเดินทางที่ไม่ใช้เครื่องยนต์

¹ รายงานต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทย ประจำปี 2558 ของ สคช.

(3) ระบบขนส่งทางถนน

โดยการเพิ่มความปลอดภัยในการสัญจร และการพัฒนาโครงข่ายทางพิเศษและทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองเพื่อรองรับปริมาณการเดินทางที่จะเพิ่มขึ้นจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และการนำเทคโนโลยีระบบการขนส่งและจราจรอัจฉริยะมาใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการจราจรและการจัดเก็บข้อมูลด้านการขนส่งและจราจร

(4) ระบบขนส่งทางอากาศ

โดยการพัฒนาบุคลากร อุปกรณ์ ระบบบริหารจัดการ และการรับมือเหตุฉุกเฉินให้ได้มาตรฐานสากล การใช้ประโยชน์ท่าอากาศยานที่มีให้เต็มศักยภาพ รวมไปถึงการพัฒนาการจัดการห้วงอากาศอย่างบูรณาการ

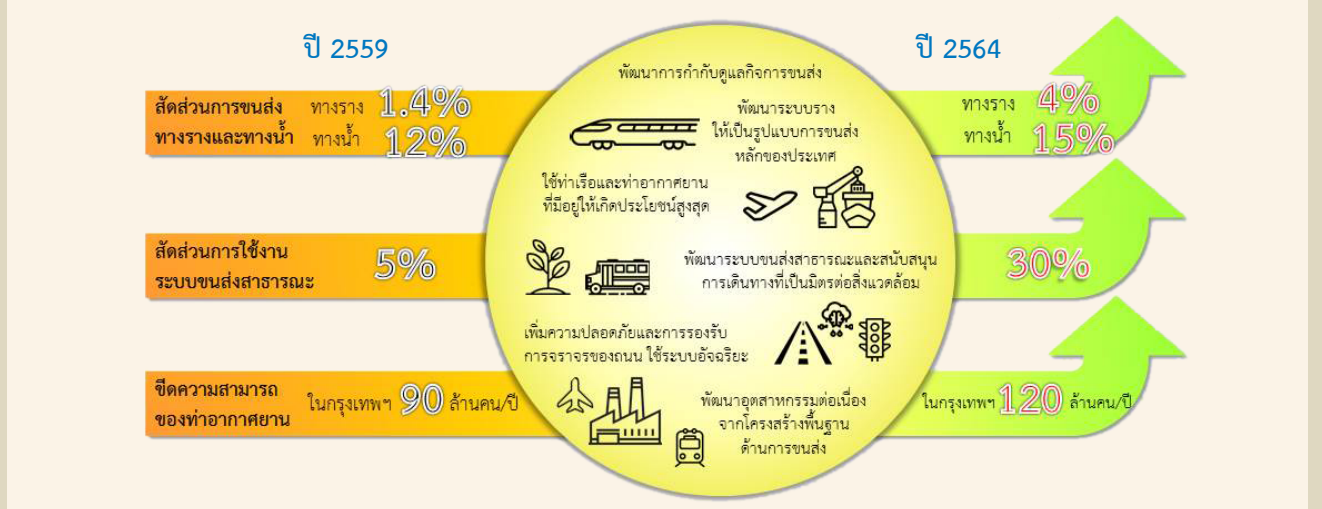

(5) ระบบขนส่งทางน้ำ

โดยการสนับสนุนให้เกิดการใช้ประโยชน์ท่าเรือภูมิภาคที่มีอยู่ให้เต็มศักยภาพในการสนับสนุนการขนส่งสินค้าต่อเนื่องหลายรูปแบบ และพัฒนาท่าเรือแหลมฉบังสู่การเป็นท่าเรือชั้นนำในภูมิภาค บนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของประชาชน

นอกจากนี้การพัฒนาระบบขนส่งจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรม และบุคลากรในภาคขนส่ง รวมทั้งปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อสนับสนุนให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศ นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องเร่งปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการการขนส่งทางราง โดยการจัดตั้งกรมการขนส่งทางราง เพื่อผู้ใช้บริการและการบริหารสถานการณ์ฉุกเฉินตามมาตรฐานสากล เพื่อให้การพัฒนาระบบขนส่งของประเทศเป็นไปอย่างยั่งยืน

การพัฒนาาระบบโลจิสติกส์

ที่ผ่านมาหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนได้ร่วมดำเนินการขับเคลื่อนและพัฒนาาระบบโลจิสติกส์ของประเทศอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับภาคธุรกิจไทยมีความตื่นตัวและให้ความสำคัญของการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กรมากขึ้น ส่งผลให้ต้นทุนโลจิสติกส์ของไทยมีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ 17.1 ต่อ GDP ในปี 2550 ลดลงเป็นร้อยละ 14.2 ต่อ GDP ในปี 2557 และปี 2558 ลดลงเหลือร้อยละ 14.1 ต่อ GDP อย่างไรก็ตาม จากการจัดอันดับดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศ (International Logistics Performance Index: LPI) ของธนาคารโลก ปี 2559 พบว่าประเทศไทยอยู่อันดับที่ 45 จาก 160 ประเทศทั่วโลก ลดลงจากอันดับที่ 35 ในปี 2557 ทั้งนี้ยังมีประเด็นปัญหาการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ เกษตรกรและผู้ประกอบการ (SMEs) ยังขาดองค์ความรู้ และทักษะที่สำคัญด้านการจัดการกิจกรรมโลจิสติกส์ให้มีประสิทธิภาพ การสนับสนุนมาตรการช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมจากภาครัฐให้แก่ผู้ประกอบการ การนำเข้า - ส่งออกสินค้ายังมีปัญหาติดขัดในขั้นตอนการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องทำให้เกิดความล่าช้า การเปลี่ยนรูปแบบการขนส่งสู่การขนส่งที่ประหยัดพลังงานและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมยังไม่ประสบความสำเร็จ การพัฒนาระบบเชื่อมโยงข้อมูลผ่าน National Single Window (NSW) เป็นไปอย่างล่าช้า แรงงานฝีมือด้านโลจิสติกส์ขาดทักษะและความรู้เฉพาะ และการบูรณาการข้อมูลทำให้ติดตามและการประเมินผลยังมีการใช้ประโยชน์ร่วมกันน้อย โดยประเทศไทยยังต้องเร่งพัฒนาาระบบโลจิสติกส์ในช่วงแผนพัฒนาฯ ในหลายประการ ได้แก่ (1) การสร้าง ความเข้มแข็ง

ให้ผู้ประกอบการไทยในการเก็บเกี่ยวมูลค่าเพิ่มจากโซ่อุปทาน ทั้งภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการโลจิสติกส์ (2) การยกระดับประสิทธิภาพระบบอำนวยความสะดวกทางการค้า โดยเฉพาะด้านการขนส่งและเครือข่ายโลจิสติกส์ตามเส้นทางยุทธศาสตร์ และด้านระบบ NSW และ (3) การพัฒนาปัจจัยสนับสนุน อาทิ การพัฒนาและจัดการกำลังคน และการพัฒนาระบบติดตามและประเมินผล

สำหรับแนวทางการพัฒนาในช่วง 5 ปี (พ.ศ.2560 - 2564) ภายใต้แผนพัฒนาฯ มุ่งเน้นการยกระดับมาตรฐานระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศ ทั้งภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการโลจิสติกส์ โดยสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศช่วยบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านโลจิสติกส์การเกษตร สนับสนุนผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทยไปลงทุนและสร้างเครือข่ายธุรกิจในอนุภูมิภาค พัฒนาและยกระดับมาตรฐานการอำนวยความสะดวกทางการค้าระดับสากลปฏิบัติ โดยยกระดับศักยภาพการขนส่งสินค้าทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ส่งเสริมการพัฒนาระบบโครงข่ายทางหลักเชื่อมต่อประตูการค้าสำคัญให้สามารถขนส่งสินค้าผ่านเข้าออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ จัดตั้งหน่วยงานบริหารจัดการส่วนกลางของระบบ NSW สนับสนุนการปรับลดขั้นตอนการนำเข้า - ส่งออกรวมทั้งพัฒนาคุณภาพบุคลากรและวางแผนจัดการกำลังคนด้านโลจิสติกส์ของประเทศให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคธุรกิจ ทั้งส่งเสริมกลไกระดับนโยบายและการบริหารจัดการระบบติดตามประเมินผลการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ

การพัฒนาด้านพลังงาน

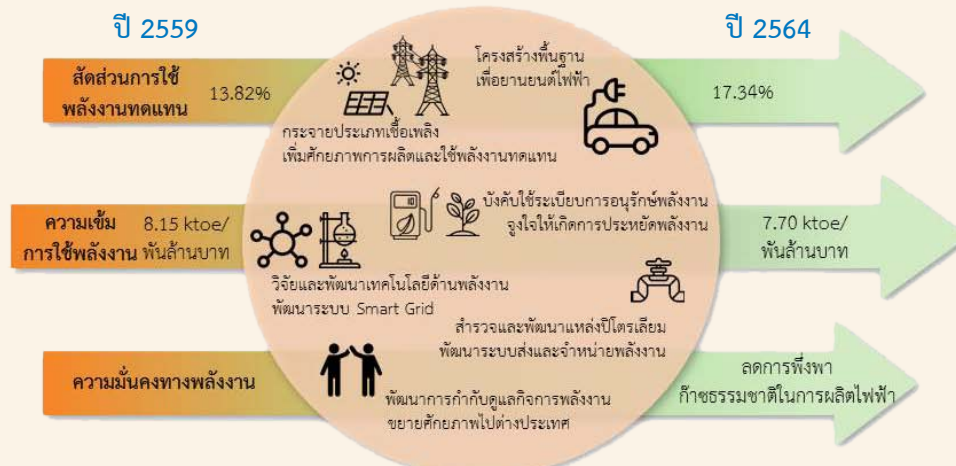

การขับเคลื่อนกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องมีพลังงานใช้อย่างเพียงพอ และใช้พลังงานอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ เป็นปัจจัยสำคัญ นอกจากนี้ การเลือกใช้พลังงานที่มีความหลากหลายและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมจะช่วยผลักดันให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ทั้งนี้ ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ประเทศไทยมีสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 9.2 ในปี 2554 เป็นร้อยละ 13.8 ในปี 2559 และมีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเห็นได้จากปริมาณพลังงานที่ใช้ในประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (หรือความเข้มของการใช้พลังงาน) ที่ลดลงจาก 8.50 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อพันล้านบาท ในปี 2554 เป็น 8.15 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อพันล้านบาท ในปี 2559

สำหรับระยะเวลา 5 ปีต่อจากนี้ (พ.ศ. 2560 - 2564) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 มีเป้าหมายเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนอย่างต่อเนื่อง โดยมีแนวทางการพัฒนาทั้งการสร้างแรงจูงใจให้ทุกภาคส่วนใช้พลังงานอย่างประหยัดและคุ้มค่า ปรับปรุง

โครงสร้างราคาพลังงานให้เป็นธรรมสะท้อนต้นทุน เตรียมศึกษามาตรการและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับยานยนต์ไฟฟ้า (Electric Vehicles: EV) ที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นและต้นทุนที่ลดลง ส่งเสริมการพัฒนาระบบโครงข่ายไฟฟ้าอัจฉริยะ (Smart Grid) ซึ่งเป็นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้บริหารจัดการการผลิต จ่าย และใช้พลังงานไฟฟ้าให้สามารถตอบสนองหรือจัดการระบบไฟฟ้าได้ดีขึ้น โดยใช้ทรัพยากรน้อยลง

นอกจากนี้ แผนพัฒนา ฉบับที่ 12 ยังมุ่งกระจายประเภทเชื้อเพลิงที่ใช้ในการผลิตกระแสไฟฟ้า พัฒนาระบบส่งและจำหน่ายไฟฟ้า สํารวจและพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมใหม่ เพิ่มศักยภาพการบริหารจัดการ การผลิต และการใช้พลังงานทดแทน ปรับปรุงและพัฒนาการกำกับดูแลกิจการพลังงานให้มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีประสิทธิภาพ ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางซื้อขายพลังงานในภูมิภาคอาเซียน ทั้งการเชื่อมต่อโครงข่ายด้านพลังงานระหว่างประเทศ และการสนับสนุนให้องค์กรของไทยนำความเชี่ยวชาญด้านพลังงานไปช่วยเหลือเพื่อนบ้านหรือขยายผลการลงทุนในต่างประเทศ ทั้งนี้ แนวทางการพัฒนาต่างๆ ดังกล่าว จะวางรากฐานให้ประเทศไทยมีความมั่นคงทางพลังงาน มีโครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างการกำกับดูแล และศักยภาพพร้อมในการผลิตและใช้พลังงานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในสัดส่วนที่มากขึ้น และใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนต่อไป

การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล

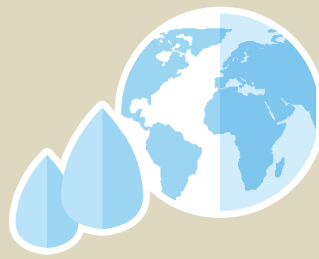
เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นฐานรากที่สำคัญต่อกระบวนการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศ เพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการไทย สนับสนุนการทำธุรกิจผ่านระบบอินเทอร์เน็ต และยกระดับคุณภาพการให้บริการของภาครัฐที่ผ่านมารัฐบาลมีการลงทุนด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้การจัดอันดับความพร้อมใช้ของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Network Readiness Index: NRI) ของ WEF ในปี 2559 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 62 จาก 143 ประเทศ เพิ่มขึ้นจากอันดับที่ 67 ในปี 2558 และเป็นอันดับ 3 ในภูมิภาคอาเซียนเป็นรองสิงคโปร์ (อันดับที่ 1) และมาเลเซีย (อันดับที่ 31) อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังมีปัญหาอุปสรรคของการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในหลายประการทั้งในด้าน การวิจัยและพัฒนา บุคลากร การขาดการสนับสนุนอย่างจริงจัง ทำให้ประเทศไทยต้องพึ่งพาเทคโนโลยีการสื่อสารโทรคมนาคมจากต่างประเทศ ขาดการกำหนดมาตรฐานของเทคโนโลยีโทรคมนาคมของประเทศ ขาดแรงงานที่มีทักษะในอุตสาหกรรมโทรคมนาคม ปัญหาการเข้าถึงบริการสื่อสารโทรคมนาคม โครงข่ายบริการสื่อสารโทรคมนาคมกระจุกตัวอยู่เฉพาะในเขตเมืองใหญ่ ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการระหว่างเขตเมืองกับเขตชนบท ความมั่นคงและปลอดภัยของระบบเครือข่ายสื่อสาร และการป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลและความถูกต้องของข้อมูล

ดังนั้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและขยายการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลอย่างทั่วถึงทั้งประเทศในราคาที่เหมาะสมเป็นธรรม ส่งเสริมธุรกิจดิจิทัลใหม่และนวัตกรรม

พัฒนาระบบความปลอดภัยทางไซเบอร์ให้มีความมั่นคง และคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลให้แก่ผู้ใช้บริการ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 จึงได้กำหนดให้มีแนวทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคมให้ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ โดยจัดให้มีโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงเข้าถึงทุกหมู่บ้าน พัฒนาโครงข่ายสื่อสารระหว่างประเทศให้มีความจุเพียงพอต่อปริมาณการรับส่งข้อมูล และบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีและโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคมและสื่อสารมวลชนร่วมกัน ส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการดำเนินธุรกิจ โดยปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำธุรกิจให้เป็นระบบดิจิทัล สร้างผู้ประกอบการดิจิทัลรุ่นใหม่ (Startup) ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชน และพัฒนาระบบมาตรฐานรหัสของสินค้าและบริการให้รองรับกับการทำธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce) และการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Payment)

นอกจากนี้ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ยังมุ่งเน้นการส่งเสริม นวัตกรรม การวิจัย และพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลและเทคโนโลยี อวกาศให้สามารถนำไปต่อยอดในเชิงพาณิชย์ ควบคู่ไปกับการพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาให้รองรับและสอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมดิจิทัลในอนาคต และสร้างความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ โดยจัดตั้งศูนย์การเฝ้าระวังและรับมือภัยคุกคามทางไซเบอร์ให้มีความมั่นคงปลอดภัย ในภาคการเงินและข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งกำหนดให้มีการปรับปรุงกฎ ระเบียบ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการส่งเสริม และสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลของประเทศต่อไป

การพัฒนาäänน้ำประปา

น้ำสะอาดเพื่อการอุปโภคบริโภคเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ภาครัฐต้องจัดทำให้ประชาชนอย่างเพียงพอและทั่วถึงทั้งในชนบท ชุมชนเมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและสุขอนามัยของประชาชนให้ดีขึ้น รวมทั้งลดความเหลื่อมล้ำของประชาชนในการเข้าถึง นอกจากนี้ยังเป็นปัจจัยสนับสนุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศ ที่ผ่านมามาภาครัฐได้ลงทุนพัฒนาระบบประปาอย่างต่อเนื่อง โดยเพิ่มกำลังการผลิตน้ำประปา การวางท่อขยายเขตจ่ายน้ำ และการควบคุมคุณภาพน้ำให้ได้มาตรฐาน เพื่อให้ประชาชนได้รับน้ำที่สะอาดและปลอดภัยสำหรับใช้อุปโภคบริโภค อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการดำเนินงานพบว่า การดำเนินงานมีความก้าวหน้าตามลำดับ ขณะที่การให้บริการน้ำประปายังประสบปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ ได้แก่ การขาดแคลนแหล่งน้ำดิบโดยเฉพาะในช่วงฤดูแล้งที่ปริมาณน้ำมีไม่เพียงพอสำหรับใช้ผลิตน้ำประปา ทำให้ประชาชนขาดแคลนน้ำอุปโภคบริโภค และหลายพื้นที่มีค่าใช้จ่ายสูงในการจัดหาน้ำเพื่อการบริโภค ปัญหาปริมาณน้ำสูญเสียในระบบประปาสูง ทำให้มีการใช้ทรัพยากรน้ำไม่คุ้มค่า และราคาค่าน้ำที่มีความแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้ใช้ น้ำ เป็นต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อให้บริการน้ำประปายังไม่ครอบคลุมทั่วประเทศ

สำหรับทิศทางการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปาในอนาคต มุ่งเน้นการจัดหาน้ำสะอาดและขยายเขตการให้บริการทั้งปริมาณและคุณภาพให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ควบคู่ไปกับการ

พัฒนาแหล่งน้ำให้มีเพียงพอต่อการผลิตน้ำประปา รวมทั้งการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ โดยส่งเสริมการศึกษาวจัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยพัฒนาการดำเนินงานขององค์กร และการให้บริการน้ำประปาแก่ประชาชน เช่น การผลิตน้ำประปาที่มีต้นทุนต่ำ การลดน้ำสูญเสีย การควบคุมคุณภาพน้ำ การผลิตอุปกรณ์ที่ช่วยประหยัดน้ำในภาคครัวเรือน ธุรกิจ และอุตสาหกรรม เป็นต้น

นอกจากนี้ ภาครัฐได้สนับสนุนให้มีการจัดตั้งองค์กรกำกับดูแลการประกอบกิจการประปา เพื่อทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินกิจการน้ำประปาในภาพรวมของประเทศ เพื่อให้การดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ มีความเหมาะสม มีความโปร่งใส และมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนได้รับบริการที่ดีทุกพื้นที่ คุณภาพมาตรฐานเดียวกัน และอัตราค่าบริการมีความเหมาะสมเป็นธรรมกับผู้ใช้บริการ และผู้ให้บริการ

